

SECUOIA
Arbre que destaca per la seva longevitat i que simbolitza la vida eterna

NOGUER NEGRE AMERICÀ És una de les espècies autòctones que es pot veure al recinte de Sants

benvinguda al Mesies a Jerusalem amb fulles de palmera. A la cultura musulmana també és un símbol funerari força important.

En trobem a l'entrada del cementiri del Poblenou, amb una alineació doble de datileres, i al cementiri de Montjuïc, que compta amb un palmera blava, originària de Califòrnia, que fou plantada al parterre d'accés per la ronda litoral, donant la benvinguda als usuaris. A banda, al cementiri de Sants es poden trobar dues palmeres canàries de gran port i diàmetre de tronc.

HOMS

Aquests són també un dels arbres funeraris per excel·lència i simbolitzen robustesa i durabilitat. A l'antiga Grècia era l'arbre d'Hermes, missatger dels déus.

Molts dels que hi havia al segle passat han desaparegut degut als fongs i a la grafiosis. En l'actualitat, en trobem exemplars dispersos als cementiris de Barcelona. Destaquen, sobretot, els de fulla gran i pèndols al costat de la capella del cementiri de Les Corts que van resistir la plaga i es poden considerar dels més vells de la ciutat.

ALZINES

Simbolitzen força, permanència de la vida i regeneració, ja que abans que caiguin les fulles ja n'ha fet de noves mantenint sempre el verd. Són arbres de creixement lent que toleren totes les inclemències climàtiques i que, a partir de certa edat, no resisteixen el transplantament.

XIPRERS Als cementiris de Barcelona es troben exemplars únics de xiprer que són característics pel port i la grandària

SIMBOLOGIA

Els arbres són sagrats i simbolitzen la resurrecció i la puresa, a més de la connexió amb el cel

PALMERES El cementiri de Montjuïc compta amb una palmera blava originària de Califòrnia que s'ubica just a l'entrada

Se'n poden veure al cementiri de Collserola, on formen part de la vegetació autòctona i són presents per tot arreu. Al cementiri de Montjuïc s'hi ha plantat uns vint exemplars al jardí de la Mediterrània per oferir un servei d'arbres familiars amb urna biodegradable.

ROURES

Arbres venerats des de temps remots que també són un signe de fortalesa i solvència. Al cementiri de Sant Andreu hi trobem un gran exemplar de més de vint metres d'alçada, que governa sobre la resta de l'arbrat.

AURONS

Aquests arbres simbolitzen la metamorfosi, degut al ball cromàtic que inicien a la tardor: les fulles van passant del verd al groc, per seguir amb tota la gamma de taronges, vermells i grans fins al púrpura. Finalment, les fulles cauen fins a l'espectacular brotada que emet a la primavera.

Als cementiris de la ciutat han estat poc presents fins fa relativament poc, ja que la climatologia no acompanya el seu òptim desenvolupament. Degut a la creació del Bosc de les Cendres al recinte de Collserola, Cementiris de Barcelona ha considerat aquesta espècie com la més idònia com a arbres familiars, ja que per a Tots Sants és quan mostren el veritable potencial, canviant aquest entorn amb un toc de color de caire tardorenc i trencant la monotonia del verd dels pins i alzines existents.

LES ESPÈCIES ANIMALS DELS CEMENTIRIS

Pocs poden veure aquesta granota verda que passa desapercibuda entre les fulles

SERGI GARCIA

Recolat en un vessant descansa, solemne, el sepulcre de la família Batlló en el cementiri de Montjuïc. Criden l'atenció, a banda de l'estil, vagament egipci, unes òlibes esculpides a sengles capitells. L'òliba és una au nocturna, popularment considerada fúnebre i luctuosa, que s'adiu als cementiris, però no únicament en qualitat de símbol, doncs aquest rapinyaire hi troba excel·lents cavitats on fer niu, aliment en forma de petits mamífers i altres animalons i sobretot tranquil·litat. Aquest factor, més les diferents estructures de pedra, generoses en esclatxes i fissures, i els grans arbres que apunten al cel, molt característics de les necròpolis, són els suports d'una rica i variada

fauna, principalment ocells. Al cementiri de Collserola, enclavat en un parc natural, s'hi troben, entre altres espècies, gafarrons, merles, tallarols capnegres, caderneres, tudons, mallerengues, pit-roigs, raspínells, rossinyols i cargolets. Els altres vuit cementiris de la ciutat, més urbans i petits, gaudeixen d'un inventari menys generós, però igualment interessant: mussols, xoriguers, papamosques, orenetes o els cada cop més escassos pardals comuns. Els rèptils, representats per sargantanes i dragons, prenen el sol enfilats a les parets i murs, i als punts d'aigua ornamentals se sent la cantaire granota verda o el rauc poderós de la reineta i es contempla el vol precís i acrobàtic de les acolorides libèl·lules. Una vida que acompanya el record dels éssers que hem estimat.

Aquest papamosques apareix a la nit. Adalt, un xoriguer molt comú als cementiris

En la imatge, una oreneta vulgar, una altra espècie habitual dels recintes funeraris